

For «Jonas» ble mamma det farligste i livet

FOTO: Stig B.Hansen

Farlige mødre

Hvorfor er det så vanskelig å forestille seg at en mor kan være farlig for sitt

eget barn?

JUNE WESTERVELD, KJERSTI NIPEN

OPPDATERT: 29.JAN. 2016 08:29 | PUBLISERT: 28.JAN. 2016 21:33

ANNONSE

Jonas er et ønsket barn. Mammaen Anne er i 20-årene og har vært sammen med pappa Rolf i snart to år. De har arvet barndomshjemmet hans, et rødt, lite trehus i en bygd i Norge, og har pusset det opp mens Anne gikk gravid. De har fått sprinkelseng og vippestol. Kjøper vogn og stellebord. I en kommode i stuen ligger små bodyer, sparkebukser og bleier. I hagen utenfor er det epletrær, på gårdsplassen biler og en traktor.

Alt ligger til rette for en god start på livet for gutten som blir forløst med keisersnitt en vårdag i 2004. Han blir født dagen før termin, veier 3740 gram og er en halvmeter lang. Klokken er fem på ni om morgenen, og umiddelbart fyller han sykehusrommet med skrikelyden fra sterke lunger. Han er frisk og legger

raskt på seg. Etter to dager får familien reise hjem.

Ingen kunne forestille seg at det var et farlig sted for Jonas.

De blå plastsandalene lærte «Jonas» å gå i. Nå står de hjemme i stuen til faren Rolf.

📷 Stig B. Hansen

Tabuet: Mors vold mot barn

Legene ser dem jevnlig, barna som kommer inn med svimerker, hodeskader, forgiftninger, store blåmerker og brystne, små hjerter. De har brukne ribbein. Åpne sår. Mager forgiftet av medisiner.

Barna er utsatt for vold fra sine nærmeste. Noen av dem dør. Mange blir skadet, noen for livet.

De minste barna er mest utsatt.

Rundt ett av ti barn har opplevd grov vold hjemme,

viser ny, norsk forskning fra Nasjonalt kompetansesenter for vold og traumatisk stress (NKVTS).

Mødre står for rundt halvparten av volden, og for mest av den mindre alvorlige volden: Lugging, klyping, ørefiker og klaps, trusler, tvang og sinte, kalde ord om at barna skal «på barnehjem» og «ingen er glad i deg».

Mer utenkelig at mor er voldelig

Mamma. Kanskje det tryggeste ordet i verden.

Men hva skjer når mamma er den som utøver vold og omsorgssvikt?

Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress (NKVTS) har intervjuet mødre som har brukt vold mot barna sine og funnet at årsakene er mange. Noen forsøker å oppdra barna sine med slag og sanksjoner. Andre «klikker» i kampens hete. Enkelte utsetter sine barn for vold så grov at det er vanskelig å finne forklaringer på den.

FAKTA: VOLD MOT NORSKE BARN

Solveig Bergmann har forsket på mødrevold ved Nasjonalt kompetansesenter om vold og traumatisk stress.

📷 NKVTS

- Selv om vi vet at vold er relativt utbredt, er oppfatningen fortsatt at mamma er en som utøver kjærlighet og omsorg overfor sine barn. Da vil man i enda mindre grad tro at mødre også kan være voldelige, sier prosjektleder Solveig Bergman, som sammen med forsker Anja Emilie Kruse har utarbeidet en rapport om mødres vold mot barn.

« Selv om vi vet at vold er relativt utbredt, er det fortsatt slik at oppfatningen av mammaer, er av en som utøver kjærlighet og omsorg overfor sine barn »

Forsker Solveig Bergman

Tweet

Del

De siste ti årene er det kvinnene som øker på kriminalstatistikken. Det viser en rekke internasjonale studier.

FAKTA: KVINNER MER VOLDELIGE ENN FØR

Det samme gjenspeiler seg i Norge: Kvinner står for stadig flere av voldsdommene. Statistisk sentralbyrås oversikt over voldskriminalitet i perioden 2002 – 2013 viser en dobling i straffereaksjoner mot kvinner for voldskriminalitet.

Kriminolog Vibeke Ottesen forsker på vold i nære relasjoner og tror ikke økningen skyldes at kvinner begår mer vold enn før. Hun mener samfunnet rundt i større grad har begynt å se og reagere strafferettslig på kvinners vold, der man før anså dette som psykiatriske tilfeller – eller så en annen vei.

LES OGSÅ

Knut Olav Åmås: - Mødrevold er et av våre siste tabuer

Kripos tror mørketallene er store

Kripos har for A-magasinet gått igjennom alle saker siden 2008 som gjelder familievold, legemsbeskadigelse, drapsforsøk og drap der offeret er under syv år. De finner 2031 saker der en kvinne er

mistenkt, siktet eller dømt. Kripas ønsker ikke å sammenligne dette med tidligere perioder, da det er for mange mulige feilkilder til å fastslå noe sikkert om utvikling.

Lena Reif i Kripas leder avdelingen som etterforsker saker der barn er utsatt for vold av sine nærmeste.

 Kripas

- Selv om vi ikke har sammenlignbare tall, er det vår oppfatning at samfunnet nå er mer bevisst på at også mødre kan være voldelige mot barna sine. Likevel er det nok fortsatt mange som har vanskelig for å forstå at en mor kan ville sitt barn noe vondt. Vi tror det er store mørketall når det gjelder vold i familien, også når mødre er voldsutøveren, sier Lena Reif, seksjonsleder i Kripas.

« Vi tror det er store mørketall når det gjelder vold i familien, også når mødre er voldsutøveren. »

Lena Reif, seksjonsleder i Kripas.

 Tweet

 Del

Jonas' anfall startet tidlig

Pappaen til Jonas ser en mor som duller med ham på fanget. Hun inviterer venner og familie hjem for å vise frem det lille nurket og er tydelig stolt. Sover Jonas når det kommer besøk, kan hun vekke ham for at gjestene skal få se smilene og pludringen.

Hun skal ha blitt oppfattet som i overkant ivrig. Også i overkant bekymret, ifølge faren.

Jonas er bare noen dager gammel når mor kontakter helsestasjonen første gang. Hun synes han er gul i huden. De avdramatiserer. Det går to uker. Mor kontakter sykehuset – den nyfødte sønnen har hatt sprutbrekninger. Han blir innlagt, men skrives raskt ut igjen. Dagen etter ringer mor helsestasjonen igjen. Han gulper fortsatt. Og sliter litt med pusten, synes hun.

Hva tenkte de? Mammaen er bekymret for de små tingene. Gulpingen, hudfargen. En ung mor som er svært opptatt av den nyfødte babyens helse.

Det ligner på omsorg.

Men så går det en uke, og nå beskriver moren noe mer bekymringsfullt: Den én måned gamle sønnen har sluttet å puste. Øynene ruller samtidig som den lille babykroppen rykker i kramper. Leppene og huden er blålig. Jonas skrives inn på sykehus for andre gang.

Alene hjemme med mamma

Han kommer seg raskt etter den første sykehusinnleggelsen. Fargen er tilbake i kinnene, og han virker så fornøyd som en liten nyfødt baby skal være. Sykehuset finner imidlertid ingen naturlig årsak til anfallet. Kun mor har sett hvordan det startet. Hun får beskjed om å ta kontakt om noe tilsvarende skjer igjen.

Og det gjør det. Igjen og igjen. Krampene, øynene som ruller, huden som blir blålig. Jevnlig tilkalles ambulanse og helsepersonell fordi Jonas ikke puster.

Tilsammen skal han tilbringe to hele måneder av livet sitt i de blå sprinkelsengene på ulike sykehus. 17 sykehusinnleggelser.

På jobben lærer faren Rolf seg å frykte telefonene som kommer midt i arbeidstiden.

Du må komme. Nå skjer det igjen!

Gang på gang kaster han seg i bilen og raser hjem, der han finner sønnen sin bevisstløs. Ambulanse på tunet, hektisk livredningsarbeid, frykt og fortvilelse. Det er opprivende og skremmende.

Mellom sykehusbesøk og anfall går livet videre i det lille, røde huset. Jonas lærer seg å krabbe, han babler i

vei på ettåringers vis og kremter fornøyd når han stavrer seg rundt spisebordet.

Hørselsvernet er nesten større enn hodet. Fra Jonas var et halvt år gammel fikk han sitte i traktoren på fanget til pappa Rolf. – Han elsket det. Han likte alt med biler og lyden av motorer, forteller faren.

📷 Stig B. Hansen

Han får sitte på pappas fang i traktoren, med hørselsvern større enn sitt eget hode, nysgjerrig og konsentrert. Han elsker lyden av motor. Får han ikke sove i vognen, roer gutten seg raskt i bilsetet til den jevne duren av bilmotoren. Når støvsugeren skrur på, fekte han begeistret med armene og krabber etter.

Rolf forteller om en liten gutt som likte å fikle med den lille, lutryggede sjiraffen faren tok med hjem fra McDonalds. Som aldri ble lei av å rive i liksompakken med Mikke-Mus-papir som moren hadde laget til ham.

Jonas feirer ett år med familiebesøk, gaver og kaker. Han får en egen, liten bløtkake til seg selv, som han får spise og grise med som han vil.

Det er en av de gode dagene.

Aggresjon og vold kan gå igjen i generasjoner

Ny forskning viser at mødre som bruker vold, ofte selv har vært utsatt for vold i barndommen. Aggresjon går igjen, og mange har problemer med å kontrollere sinnet sitt.

- Vi må innse at moderskapet er flere ting og at dette gjelder mange. På den ene siden er det denne enorme kjærligheten. Men så er det også hjelpeløsheten, at du ikke lenger har kontroll over ditt eget liv. Noen er helt avhengig av deg. Endel mammaer opplever også at de er ganske alene om dette ansvaret, sier forsker Solveig Bergman ved Nasjonalt kunnskapssenter for vold og traumatisk stress.

Hittil har mye forskning om vold dreid seg om kvinner som utsettes for vold av partneren. Først de senere årene er blikket rettet motsatt vei i nordisk forskning: Mot kvinnene som selv bruker vold.

Liksoompakken i Mikke-Mus-papir var Jonas' store favoritt. Å rive i gavepapir var mye morsommere enn gavene selv, forteller faren.

📷 Stig B. Hansen

Forskerne vet at mammaene har veldig få å snakke med om dette, nettopp fordi tabuet er så stort. Men å snakke om problemet kan hjelpe disse mødrene å bryte ut av et dårlig mønster – før volden eskalerer.

- Den vanligste typen vold, den som ofte kalles «mindre alvorlig», skal ikke undervurderes. Den er i seg selv tilstrekkelig til å skade barn, og den kan lede til mer alvorlig vold. Vold starter gjerne i det små. Så kan det gjenta seg og bli et mønster, sier Bergmann.

Undersøkes for alt tenkelig

Flere stusser over de hyppige anfallene til Jonas. Helsepersonell, Rolf selv og andre familiemedlemmer synes det er merkelig at det bare er mor som har sett

krampene starte.

Mange ganger tar anfallene til mens han er innlagt på sykehus. Enkelte ganger har helsepersonell nettopp forlatt en frisk og opplagt gutt i sykehussengen når mor ringer i alarmen.

En gang er venner på besøk. Da starter anfallet på badet mens mor skifter bleie på Jonas. En annen gang ligger han blid og fornøyd på fanget til mor, helt til hunden i huset begynte å bjeffe. Da gjesten reiser seg og går for å sjekke, mister Jonas pusten. Kroppen rykker i kramper.

Rolf har rammet inn bilder og tatt vare på leker og flere av tingene som minner ham om Jonas. – Jeg synes det er godt å se på, forteller han.

📷 Stig B. Hansen

Pappa Rolf kan aldri forlate huset uten bekymring for når det skjer igjen. Alt kan gå stille og rolig for seg i

timevis der hjemme, helt til han tar en snartur ut til en kamerat. Da kommer gjerne meldingen om at noe er galt.

I ettertid gjør det vondt for faren å tenke på alt gutten hans måtte tåle. Han kaller det tortur. Rolf tror gutten allerede som ettåring ble «herdet» for smertene.

For Jonas var en tapper, liten pasient. Han gråt lite, forteller faren. Han fikk sprøyter, tok røntgen, de skar muskelprøver fra huden hans, ga ham epilepsimedisiner.

Han ble undersøkt for alt tenkelig.

Det eneste ingen undersøkte, var det utenkelige: Om noen påførte gutten disse anfallene.

Tilknytningen er viktigst for barnet

Få ting er verre for et lite barn enn at personen som skal være den nærmeste, også er den som påfører smerter og frykt. Om for eksempel mor er den man er redd for, oppstår et vanskelig og forvirrende dilemma for barnet.

Ida Brandtzæg og Stig Torsteinson, sped- og småbarnspsykologer ved Nic Waals institutt og

sakkyndige i rettssaker, forteller at reaksjonsmønsteret hos disse små, stressede barna er gjenkjennelig. Barnet har nemlig en biologisk disposisjon til å flykte fra det som er farlig og søke trøst og beskyttelse hos omsorgspersonen.

- Når omsorgspersonen er kilden til frykt, skaper dette kluss i biologien. Det er svært vanskelig å søke beskyttelse hos den personen som også skremmer. Man kan se hvordan dette dilemmaet gjenspeiler seg i barnets adferd. Barnet kan søke mor, for så å flykte vekk. Eller det kan gå mot mor, men samtidig holde hendene foran ansiktet - som for å beskytte seg mot et klaps. Dette er en forvirring på et biologisk nivå og får betydning for nervesystemets vekst og utvikling. Barnet får ikke nødvendig hjelp til å kjenne seg trygg og rolig, påpeker tilknytningspsykologene.

**Tilknytning er en sterk motivasjonskraft.
Behovet for trøst og nærhet vil derfor vinne.**

- Barn som er redd den som gir omsorg, vil likevel kunne søke til ham eller henne i mange situasjoner i løpet av en dag. Derfor er det veldig vanskelig for helsepersonell eller advokater i en rettssal å skjønne at for eksempel en mor likevel kan være den farlige, sier Brandtzæg og Torsteinson.

• **Rettsmedisinerne ser skadene på de barna**

det er for sent å redde. Sjelden må noen stå til rette for dødsfallene. Les reportasjen om rettsmedisinernes jakt på spor etter om barnedød skyldes omsorgssvikt og vold eller naturlige årsaker her: «Jeg har vært i en rettssak der juryen konkluderte med uaktsomhet etter at et barn hadde blitt påført 19 ribbeinsbrudd, benbrudd, øyenbunnsblødninger og hjerneblødning. Påført i to omganger»

Det siste anfallet skjer på sykehuset

Jonas likte å leke med den gule tøygiraffen faren hadde tatt med hjem fra McDonalds. – Det var favoritten, den var med overalt, forteller faren.

📷 Stig B. Hansen

5. april 2005, to uker etter ettårsdagen, skrives Jonas inn på Ullevål universitetssykehus i Oslo. Det har vært mye den siste måneden, jevnlig anfall. To sykehusinnleggelseser. Nå skal de få hjelp av de ypperste

fagmiljøene, tenker faren. Ullevål er kvalitet. Og Jonas er i god form. Tross åtte anfall de siste dagene, er det en gutt med god allmenntilstand som skrives inn på barneavdelingen på Ullevål.

Mor bor alene med Jonas på enerom, mens pappa Rolf må pendle til jobb hjemme.

De tre første dagene får Jonas flere, til dels tunge, anfall. Men han er i trygge hender og hentes tilbake til seg selv hver gang. Så kommer søndagen.

Rolf er der fra morgenen av. Jonas krabber rundt på gulvet. Han smiler og leker, men tidvis er han også urolig. Det blir ettermiddag. Rolf kjører hjem for å ta kveldsstell i fjøset til tanten.

Og mens pappaen er i fjøset denne kvelden, kolliderer Jonas. Klokken er 19 da legene starter gjenopplivning, og det tar 40 minutter før ettåringen kommer til bevissthet igjen. Ifølge sykehusjournalen er det en slapp, men blid gutt som får fortsette å være alene på rommet med mamma etter det tunge anfallet.

I løpet av den neste timen ser sykepleierne til mor og barn én gang. Det virker i orden. Men klokken 21 utløser Anne alarmen igjen. Sykepleieren tror hun ser en død gutt og setter umiddelbart i gang livreddende behandling. Så flyttes Jonas til intensivavdelingen.

Grytidlig neste morgen får Rolf beskjed: Sønnen er i koma. Han kaster seg i bilen, kjører fortere enn noen gang. Ser Jonas i respirator og får vite at han har fått en alvorlig hjerneskade. At sannsynligheten for å få ham tilbake er svært liten.

Den 13 måneder gamle gutten ligger tre uker i koma før sykehuset spør foreldrene: Skal de koble fra pustemaskinen som holder ham kunstig i live?

Risikomødre sliter mer enn andre

Noen mødre sliter mer med andre. Kanskje har de hatt en vond oppvekst, kanskje er hverdagen hjemme med barnet tøffere.

- **Aftenposten har tidligere skrevet om hvordan barselomsorgen bygges ned og at mange nybakte mødre ikke får den støtten de trenger når de reiser hjem med et lite barn. Les mer om hvorfor forskere mener nybakte mødre burde få mer hjelp her: [- Nybakte mødre får ikke støtten de trenger](#)**

Noen grupper har også høyere risiko for å utøve vold, viser norsk forskning fra NKVTS. Unge mødre.

Alenemødre. Mødre som selv har vært utsatt for vold i oppveksten eller av partner. Mødre med minoritetsbakgrunn. Rusmisbruk, stress, mange barn, dårlig økonomi. Men parallelt ser forskerne også dette:

En gruppe tilsynelatende helt vanlige mødre som bruker for mye fysisk makt eller utøver vold mot barna sine. Og da er det ikke snakk om å lugge barna en enkelt gang, men gjentatte verbale eller fysiske overgrep.

- Nyere forskning viser at vold er et problem også i dagens middelklassefamilier. Dette er et tabu, men det er noe vi må diskutere, sier forsker Solveig Bergman.

Hun påpeker at mange opplever et enormt press om å lykkes, om å få til karriere, suksess, familie, alt på en gang. Men også i noen såkalt «vellykkede» familier går mammaer over streken.

Tar Jonas med hjem for å dø

Etter tre uker kobler de fra pustemaskinen som holder Jonas kunstig i live. Men hjertet slår fortsatt, og foreldrene tar gutten sin med seg hjem. Rolf bærer den livløse sønnen ut i bilsetet. Spenner ham fast i barnestolen i bilen.

Fem dager etter at de skrudde av respiratoren, venter en lys og kjølig maimorgen der ute. Inne sitter familien og venter. Moren går for å skifte bleie på Jonas. Det kommer noen dype sukk fra gutten, og hun gir ham til faren som sitter i sofaen i stuen.

Jonas ligger stille på Rolfs fang da pusten stopper opp og hjertet slutter å slå.

«Kosefilla» blir med i kisten

Kisten er liten, sorgen bunnløs. Pappa Rolf har ikke plass til annet enn den. Heller ikke til å gi rom for den ubehagelige tanken som kryper rundt i bakhodet: Hvorfor startet disse anfallene alltid når Jonas var alene med mammaen sin?

Sammen med ettåringen legger foreldrene suttekluten han var så glad i, et hvitt, lilla og rosa tøyestykke. De kalte den «kosefilla», og den var alltid med ham. Han likte å ha den tett oppunder nesen. Moren mente kosekluten roet Jonas når han skulle sove. Hun pleide å brette tøyestykket fire ganger før hun la det over ham. Det gikk fortsatt fint å puste gjennom den, fortalte hun folk.

Nå deler hun kluten i to. Den ene halvparten sparer hun på, for å gi videre om de skulle få et nytt barn. Den andre halvparten får Jonas med seg i kisten.

Pappa Rolf vil bære gutten til graven alene, men han klarer det ikke.

Det blir for tungt.

Faren drar til sønnens grav så ofte han kan. - Det er fint å være her. Jeg føler faktisk det, forteller han.

📷 Stig B. Hansen

Barnedrap er svært sjeldne i Norge

At vold mot barn ender med død, tilhører unntakene i norsk sammenheng. Kriminolog Vibeke Ottesen er i

ferd med å ferdigstille en større studie av barnedrap i Norge. Hun tror det finnes flere der ute, saker vi aldri får vite om.

Kriminolog Vibeke Ottesen har forsket på barnedrap i Norge. Ofte har sakene først blitt kategorisert som uhell og ulykker.

📷 Marte Vike Arnesen

– Når du ser på materialet i min studie, er det noen saker som har vært henlagt – før de blir åpnet igjen og ender med domfellelse.

Sist høst holdt Ottesen foredrag for påtalemyndigheten på

Østlandet. Hun tok opp at både menn og kvinner kan drepe barn og spurte om de kanskje forholdt seg ulikt til menn og kvinner i slike saker? Forsamlingen lo brydd. For ja, det gjør man jo.

« Det sitter i oss at kvinner er de gode. Hvis barn utsettes for vold, er det så mye lettere å tenke at far står bak. Det kan være farlig. »

Kriminolog Vibeke Ottesen

 Tweet

 Del

- Det sitter i oss at kvinner er de gode. Hvis barn utsettes for vold, er det så mye lettere å tenke at far står

bak. Det kan være farlig, sier Ottesen.

Lillebror rammes av anfall

Jonas' død ble meldt som mistenkelig dødsfall. Men etter obduksjonen kunne man ikke utelukke at dødsfallet hadde medisinske årsaker, og politiet henla saken.

Året etterpå blir vondt og vanskelig. Men på våren lysner livet litt. Paret venter et nytt barn. Lillebror. Han skal hete Martin. Og denne gang skal alt gå bra.

Men mens Anne går høygravid, beskriver hun på flere nettsider hvordan ulykken igjen rammer. Hvordan Martin får anfall og må på sykehus, akkurat som storebroren. På ulike nettsteder skildrer hun pustestans og kramper, hjerneskadet og død også for lillebror. «Skal tenke på dere», svarer en av mange bekymrede nettvenner og lover å krysse fingrene for familien. «Klem».

Å, nei. Ikke nå igjen!

En tante av Anne leser det hun skriver på nett og varsler barnevernet. De åpner undersøkelsessak da Martin blir født.

Foreløpig griper ingen inn. Men det går ikke mange

ukene før noe er galt. Babyen får samme type anfall som Jonas. Rolf husker godt den fryktelige følelsen når telefonen ringer på arbeid. Ambulansen på tunet.

Å, nei. Ikke nå igjen!

Denne gang reagerer omgivelsene raskt. En i familien tar kontakt med Rolf, hun har klippet ut noe hun fant i en avis. Artikkelen handler om mødre som skader ungene sine for å få oppmerksomhet om seg selv. De begynner å sammenligne symptomer.

Men nei, Rolf kan ikke tro noe slikt om moren til barna sine.

Det skal tre måneder og fem nye anfall til før legene skjønner at noe er galt. Lillebror akutt plasseres i et beredskapshjem, og politiet starter etterforskning.

Da politiet sikter Anne, er teorien at hun har hindret guttene i å puste ved å holde noe mykt foran munnen på dem. Sannsynligvis opplevde Jonas over 50 slike tilfeller, Martin opp mot ti, ifølge rettskraftig dom. Retten finner det bevist at mor alene sto bak volden. Martin får ingen flere anfall i fosterhjemmet.

Moren blir i 2009 dømt til syv års fengsel i lagmannsretten for legemsbeskadigelse med døden til følge under særdeles skjerpene omstendigheter, og for mishandling av begge sønnene. Selv nektet hun for at

hun sto bak anfallene.

I dag er straffen er ferdig sonet.

Livet etterpå: Rolf mister enda en gutt
For Rolf ble tragedien dobbel. Han ble deprimert og dypt nedkjørt da han forsto hva som hadde foregått hjemme uten at han hadde oppdaget noe. Etterpå orket han ikke kjempe for å vise barnevernet at han fortsatt kunne ha hovedomsorg for yngstesønnen.

Men Rolf ønsket å treffe Martin så ofte som mulig. Det gjorde han også de første årene. Så besluttet barnevernet at det beste for gutten ville være om han brøt alle bånd til sitt tidligere liv. Møter med faren på gamle trakter kunne fremkalle vonde minner. Dét har Rolf hatt vondt for å akseptere.

FAKTA: BARNEVERNET HJELPER MOR OG FJERNER FAR

- Jeg mistet én gutt. Så mistet jeg en til, uten at jeg hadde gjort noen av dem noe. Jeg klarer ikke skjule at jeg er bitter for det. Det gjør vondt. Og jeg spør meg om

det samme ville skjedd om jeg var mor og det var en far som sto bak mishandlingen.

Det har gått ti år. I det røde huset er veggene dekket av minner. Jonas på traktoren. Jonas i lekegrinden. Jonas med et stort glis på dåpsdagen i sølvramme med inngraverte vitale mål. I veggreolen i stuen står favorittlekene, de små sandalene. Og det vonde bildet fra den aller siste dagen, der Jonas og pappa ligger side ved side.

- Jeg tenker mye på om jeg burde gjort mer. Om jeg ikke bare kunne hatt litt mer initiativ i meg, sier Rolf. Han drar seg gjennom håret.

Det er tungt å fortelle og minnes alle detaljene, så lenge etter. Men han håper historien om Jonas' korte liv kan bety noe for andre barn som lever med voldelige foreldre innenfor husets fire vegger.

- Jeg får aldri min lille familie tilbake. Men hvis det at jeg forteller dette kan få helsepersonell og familier som er bekymret til å tørre å tro det utenkelige, så har kanskje ikke livet hans vært helt forgjeves.

Rolf så en mor som han opplevde var glad i sønnene og som var opptatt av at alt det praktiske skulle være på stell.

- Hun dullet og lekte med dem som mødre gjør.

Men i ettertid er det mange brikker som har falt på plass for Rolf og familien rundt. Som at Anne sto igjen utenfor sykehuset for å røyke da ambulanspersonellet hastet inn for å redde sønnens liv. Hvordan hun innbitt motsatte seg å ligge på observasjonsrom, der hun og sønnen var under oppsyn, og truet med å skrive dem begge ut av sykehus dersom hun fikk «fastvakt» inne på rommet. Likevel var det vanskelig å tro at Anne ikke gjorde det som var det beste for guttene.

Hun var jo barnas mor.

FAKTA: HER KAN DU FÅ HJELP

*

Jonas' mor erkjente aldri å ha utsatt noen av sine sønner for skade. Hun ble i lagmannsretten i 2009 dømt til syv års fengsel for legemsbeskadigelse med døden til følge under særdeles skjerpene omstendigheter, og for mishandling av begge sønnene.

Retten diskuterte hennes vanskelige oppvekst, men lot

den ikke få noen særlig formildende betydning i straffeutmålingen. «Til det er forbrytelsene for alvorlige», står det i dommen.

Hun har lest beskrivelsene av hendelsesforløpet i denne artikkelen og bestrider innholdet, men ønsker ikke å bidra til saken. Hun ønsker den heller ikke omtalt. Jonas er ikke sønnens egentlige navn, og Anne er ikke hennes egentlige navn. Vi har også endret navnet på lillebror Martin, som i dag er skolegutt. Han kjenner sin historie og har det godt hos sine adoptivforeldre. Rolf har ingen kontakt med ham lenger.

I dag er det liv igjen i det røde huset. Rolf er etablert med ny familie.

LES OGSÅ

Gutten som ble usynlig

-Hadde vi ikke fått lære å bli gode foreldre, ville de tatt barna fra oss

Disse barna endrer barnevernet

Da 10-åringen døde i Oslo i august 2014, veide han knapt 15 kilo. Hvordan kunne det skje?

Hva gjør du når din rusavhengige søster får barn?

JUNE WESTERVELD, KJERSTI NIPEN

OPPDATERT: 29.JAN. 2016 08:29

Abonner på Aftenposten

Prøv 3 uker gratis!

A SISTE FRA A-MAGASINET

Se Aftenpostens konferanse «Teknologi og fremtidens arbeidsmarked»

85-åring med strålende spionroman

Dette er klassisk vintermat

- Det snakkes om designleilighet, designsofa, og snart kommer vel designkaffe? Brukt slik blir begrepet utvannet.

Ski, skjerm og et stup. Slik får han kicket han trenger for en lykkelig hverdag

Christine Koht: - Jeg har sluttet å komme for sent. Å, det er deilig!

TIL FORSIDEN

TIL TOPPEN

TIPSTELEFON 02286

TIPS PÅ E-POST

KRYPTERT E-POST

DEBATTINNLEGG PÅ E-POST

SENTRALBORD 22 86 30 00

ANNONSER 815 000 15

KUNDESERVICE 05040

VIS AKERSGATA 55 I KART

ADRESSE

Akersgata 55, 0180 OSLO

SJEFREDAKTØR OG ADMINISTRERENDE DIREKTØR

Espen Egil Hansen

POLITISK REDAKTØR

Trine Eilertsen

NYHETSREDAKTØR

Håkon Borud

KULTURREDAKTØR

Sarah Sørheim

FEATUREREDAKTØR

Lillian Vambheim

REDAKTØR

Harald Stanghelle

ADM. DIR. AFTENPOSTEN MOBIL

Anette Mellbye

PERSONVERNPOLICY OG COOKIES

Alt innhold er opphavsrettslig beskyttet. © Aftenposten. ACAP-beskyttet. Personvernpolicy og cookies. Aftenposten arbeider etter Vær Varsom-plakatens regler for god presseskikk. Aftenposten har ikke ansvar for innhold på eksterne nettsider som det lenkes til.